

ת"פ 38856/03/15 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד ג ע

בית משפט השלום בכפר-סבא
ת"פ 38856-03-15 מדינת ישראל נ' עדן
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד מוטי חבה

נגד

ג ע

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

גזר דין

כתב האישום המתוקן והודאת הנאשם

1. הנאשם, יליד 0.0.96, הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר דיוני, בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של **תקיפה סתם**, בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **ואיומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן במועד הרלוונטי התגורר הנאשם בבית אביו בכפר סבא יחד עם אחותו אביה ע. ביום 28.12.14 בשעה 19:40 התגלע ויכוח בין הנאשם לאחותו אודות בקבוק שתיה קלה אותו רכשה האחות בסמוך לכך. באותן נסיבות איים הנאשם על אחותו בכך שנטל בידו סכין מטבח, הלך לחדרה של האחות, הצביע לכיוונה והורה לה להביא את הבקבוק. בהמשך לכך, אמר ע ר, חבר משפחה שנכח במקום, לנאשם לעזוב את הסכין ומשך אותו מן החדר. הנאשם זרק את הסכין לרצפה ותקף את אחותו בכך שהיכה בכף ידה הימנית.

3. טרם הטיעונים לעונש נשלח הנאשם לשרות המבחן לצורך הכנת תסקיר (חובה), כאשר לא היתה הסכמה בין הצדדים לענין העונש. בעניינו של הנאשם התקבלו חמישה תסקירים, אשר סקרו נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, מצבו הנפשי והליך טיפולי בו החל לבסוף. להלן יובאו עיקרי הדברים.

תסקירי שרות המבחן

4. בתסקיר מיום 21.3.16 נאמר שהנאשם רווק כבן 19, מתגורר בבית אביו יחד עם אחיו ואחותו המתלוננת. הוא אינו עובד ומצוי רוב שעות היום בבית. הנאשם סיים 11 שנות לימוד ובגיל 7 הוצא על ידי גורמי הרווחה מבית הוריו (כנראה על רקע אלימות מצד אביו כלפי אמו ובשל גירושיהם) והועבר לפנימיה בה שהה עד גיל 12. לאחר מכן שב להתגורר בבית אביו. את הקשר עם אחותו המתלוננת תאר הנאשם כמורכב. היא מבוגרת ממנו ב-3 שנים ולתפיסתו שוררת ביניהם תחרות ותחושות קנאה הדדיות, אשר הוסלמו לאחר גירושי הוריהם. כיום, היחסים ביניהם מתוחים והם נמנעים מליצור קשר אחד עם השני. גם עם שני אחיו האחרים הקשר מרוחק.

הנאשם נעדר הרשעות קודמות ולא תלויים כנגדו תיקים נוספים.

בהתייחסותו לביצוע העבירות, הנאשם נטל אחריות לביצוע. ברקע ביצוע העבירות הקשר המורכב בינו לבין אחותו המתלוננת. הנאשם תאר תחושת תסכול וכעס מצטברים שעמדו בסיס התפרצותו האלימה ושלל כוונה מאיימת או פוגענית בהרמת הסכין. **הנאשם התקשה להכיר בחומרת מעשיו ובסיכון הכרוך בהתנהגותו כמו גם בפגיעה ובאיום שחוותה אחותו. בדבריו בלטו עמדות קורבניות. הוא תאר תחושות השפלה, איום וחוסר אונים שחוה גם כיום אל מול המתלוננת וניתן להתרשם כי מגיב בעוצמות רגשיות גבוהות כלפי ארועים מינוריים מחייהם המשותפים.**

המתלוננת כבת 23, סטודנטית לחינוך. היא תארה קשייה להתמודד עם מצבו הנוכחי של הנאשם כשהוא מגיב כלפיה בקנאות ואימפולסיביות. תיארה ארוע אלים קודם מצידו בהיותה כבת 18 ללא הגשת תלונה בפועל. עוד תארה אלימות נפשית ומילולית שחוה ממנו לאורך השנים וקשייה להתמודד עם העובדה שאינו מסייע במטלות הבית. גם בעת הזו מתארת המשך יחסים מתוחים עם הנאשם ללא שחוה חשש או איום ממשי מפניו.

הנאשם תאר פניות למספר גורמי טיפול במשך השנים ללא התקדמות משמעותית במצבו. בנוסף, תאר מפגש אצל פסיכיאטר, לפני כשנתיים, במסגרתו **אובחן כסובל מהפרעה כפייתית ומחרדות והומלץ לו ליטול טיפול תרופתי אותו בחר על דעת עצמו שלא ליטול.** שרות המבחן ציין כי ברור שקשייו של הנאשם לאורך השנים הם על רקע נפשי וקיימת נזקקות בולטת לטיפול ולמעורבות גורמי בריאות הנפש במצבו.

שרות המבחן ציין כי **הנאשם שיתף פעולה באופן חלקי והתנהלותו במהלך האבחון אופיינה בחשדנות רבה וקשוי לתת אמון בשרות המבחן.**

על רקע קשייו הרגשיים, הנפשיים והתפקודיים התרשם שרות המבחן מהמשך סיכון משמעותי במצבו של הנאשם, **אשר עשוי לפחות אם ישתלב בהליך טיפולי המותאם לצרכיו בתחום הנפשי.**

שרות המבחן ציין כי אם הנאשם יביע נכונות ומחויבות לשיתוף פעולה עם השרות, תיבחן אלטרנטיבה שיקומית בתקופת הדחייה.

5. בתסקיר מיום 6.7.16 עדכן שרות המבחן כי התקשה ליצור קשר עם הנאשם והצליח לפגשו רק בסמוך לכתיבת התסקיר. הנאשם עידכן כי ממשיך להתגורר בבית אביו יחד עם אחותו המתלוננת ואת רוב שעות היממה מעביר בצפייה בטלוויזיה, כאשר הוא ישן ביום וער בלילה. הוא מעוניין להשלים בגרויות אך אינו מסוגל מבחינה כלכלית. הוא

שלל נכונות לצאת לשוק העבודה. הוא סיפר שיחסיו עם אחותו המתלוננת יציבים, אך יחסיו עם אחותו הבכורה הוחרפו בחודשים האחרונים עד כדי ניתוק ביניהם. **שרות המבחן לא התרשם משינוי שחל בעמדותיו של הנאשם והוא טרם פנה למסגרת טיפולית בעצמו. לדבריו מעונין לפנות לטיפול פסיכיאטרי באופן פרטי שכן אינו נותן אמון במסגרות הציבוריות. שרות המבחן התרשם כי הנאשם זקוק למסגרת טיפולית אינטנסיבית, דוגמת אשפוז יום, במקביל לקבלת טיפול תרופתי, על מנת לקדם מצבו. עלתה ספקנות ביכולתו של הנאשם להתגייס לכך. עם זאת, הבטיח הנאשם לפנות לאבחון במרפאת בית חולים "שלוותה".**

נוכח מוטיבציה חיצונית לקבלת טיפול, התקשה שרות המבחן לבוא בהמלצה שיקומית בעניינו של הנאשם. יחד עם זאת, הוצע לאפשר לנאשם הזדמנות נוספת להשתלב בהליך שיקומי במהלך תקופת הדחייה.

6. בתסקיר מיום 27.9.16 עדכן שרות המבחן כי הנאשם פנה למחלקת המיון בבית חולים "שלוותה". בדוח השחרור נכתב כי מדובר בבחור הסובל מהפרעה טורדנית כפייתית מזה שנים ללא טיפול, "עוסק בטקסים שונים מספר שעות ביום כאשר תכנם האובססיבי אינם ברורים עקב קושי בשיתוף פעולה מלא מצדו של גיא". משיחה עם הנאשם עלה כי הוא עבר להתגורר עם אמו בראש העין, וזאת בשל החמרה במערכת היחסים בינו לבין אביו ואחותו המתלוננת. כמו כן, לא חל שינוי במצבו של הנאשם אשר אינו עובד ואינו מצוי במסגרת כלשהי, אלא ממעט לצאת מביתו. הנאשם פנה למרפאת החוץ של בית חולים "שלוותה" לצורך השתלבות בטיפול יומי. לאור זאת, הוצע לדחות את הדיון בעניינו לצורך מעקב.

7. בתסקיר מיום 20.11.16 עדכן שרות המבחן כי הנאשם נפגש עם גורמי הטיפול והומלץ לו כשלב ראשוני להתחיל בטיפול תרופתי לצורך ייצוב מצבו הנפשי. הוא החל בטיפול התרופתי באופן יומיומי אך לא דיווח על הטבה משמעותית. הומלץ לנאשם להעלות את מינון התרופות. עוד עלה כי הנאשם הגיע לשתי פגישות טיפוליות שנקבעו לו ומוקדם להגיע לאבחנה סופית בעניינו. שרות המבחן התרשם כי חל "שינוי ראשוני" במידת ההבנה שמגלה הנאשם לבעיות הנפשיות מהן הוא סובל, להשלכותיהן על חייו ולצורך בהתערבות טיפולית תרופתית ופסיכיאטרית בעניינו. הומלץ על דחייה בת 4 חודשים לצורך המשך מעקב.

8. בתסקיר הסופי מיום 15.3.17 עדכן שרות המבחן כי הנאשם ממשיך בטיפול התרופתי שניתן לו ואף החל בשיחות פרטניות עם פסיכולוגית קלינית אחת לשבוע אליהן מקפיד להגיע. הוא עדכן כי מצליח להיתרם מהטיפול וביטא נכונות להמשיך בו. ניתן להבחין בשינוי לחיוב שחל במידת ההבנה שמגלה ביחס לבעיות הנפשיות מהן הוא סובל והצורך בהמשך טיפול על מנת לרכוש כלים להתמודדות עם קשייו ביומיום. לצד זאת, שרות המבחן ציין כי עדיין ניכרים קשייו הנפשיים של הנאשם המתעצמים בעיקר ביחסיו עם בני משפחתו אשר אינם מודעים באופן מלא למצבו הנפשי וחסרים כלים ויכולת להוות עבורו גורם תמיכה והחלה. במהלך חודש פברואר 2017 התקיים ויכוח עם אמו אשר הסלים לצעקות במהלכן זרק הנאשם את המכשיר הסלולרי לעברה, לדבריו, ללא כוונה לפגוע בה - הוגש כנגד הנאשם כתב אישום בגין ארוע זה. הוגשה כנגד הנאשם תלונה במשטרה והוא שב להתגורר עם אביו ואחותו המתלוננת. הוצע לנאשם לפנות לשרותי הרווחה לצורך מציאת מגורים חוץ ביתיים במסגרת "סל שיקום" אך הנאשם שלל כל נכונות לבחון אפשרות זו. משרותי הבריאות דווח כי הנאשם מקפיד להגיע לפגישות הפרטניות ונוטל את התרופות באופן קבוע. עוד דווח כי הנאשם סובל מהפרעה שהטיפול בה הינו קשה מאתגר וצפוי להיות ממושך.

לסיכום, שרות המבחן המליץ להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה. כמו כן, "במקרה מורכב זה", לאור גילו הצעיר, העובדה כי נעדר עבר פלילי, התגייסותו המתוארת לקשר טיפולי ועל מנת לבסס אמונו בגורמי טיפול וממסד, ונוכח נסיבות חייו, המליץ שרות המבחן לשקול ביטול הרשעתו בדין על מנת שלא לפגוע בעתידו האישי.

טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

9. ב"כ המאשימה הפנה לערכים המוגנים בביצוע העבירות ועל הצורך להבטיח שלומם של בני משפחה בביתם מבצרם. הוא הפנה לתסקירים שהתקבלו בקשר לנאשם אשר הצביעו על "ירידות ועל עליות". התובע הפנה לתיק החדש שנפתח לנאשם בגינו הוגש כתב אישום ולעובדה ששרות המבחן המליץ לנאשם לבחון מגורים חוץ ביתיים במסגרת סל שיקום אך הוא שלל אפשרות זו. התובע הפנה למערכת היחסים הטעונה והמורכבת של הנאשם עם בני משפחתו אשר אותותיה ניכרות בארוע האחרון בגינו הוגש כתב אישום ושבעקבותיו שב הנאשם להתגורר עם אביו ועם אחותו המתלוננת, בה פגע בארוע נשוא כתב האישום המתוקן. ב"כ המאשימה טען שהמקרה שלפנינו אינו עונה על התנאים שנקבעו בפסיקה לסיום הליך ללא הרשעה, כאשר מדובר בנאשם שאינו עובד ומצבו מורכב מול בני משפחתו. התובע עתר לקביעת מתחם עונש הולם שבין מאסר על תנאי לבין 10 חודשי מאסר, כאשר את עונשו של הנאשם ביקש למקם באמצע המתחם, כך שיוטלו עליו מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת. התובע הפנה לפסיקה.

10. ב"כ הנאשם הפנתה לכך שהנאשם סובל מזה תקופה ארוכה מהפרעה טורדנית כפייתית קשה, כאשר ברור שרמת הסיכון הנשקפת ממנו פוחתת באופן משמעותי כאשר הוא מקבל טיפול. הנאשם נוטל טיפול תרופתי וכן משתתף בשיחות פרטניות אחת לשבוע. הסנגורית הפנתה לנסיבות חייו המורכבות מאוד של הנאשם, אשר גדל במשפחה רב בעייתית והוצא מביתו למסגרת פנימיה. היא הפנתה לתסקירי שרות המבחן המפורטים שהוגשו בעניינו.

ב"כ הנאשם טענה כי מתחם העונש ההולם לו עתרה המאשימה מחמיר מדי. היא הדגישה שמדובר בנאשם שהיה כבן 18 ו-4 חודשים בעת ביצוע העבירות; הוא נמנה על קטגוריית ה"בגירים-צעירים" אשר לגביהם קבע בית המשפט העליון שיש להחיל נורמה עונשית שונה בשל העובדה שבגילאים אלה אישיותם טרם נתעצבה, ועל כן, מתחם העונש ההולם בעניינם נמוך יותר; הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן בהזדמנות הראשונה.

ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה הדנה בנזק הפסיכולוגי וההתפתחותי הנגרם לצעירים בעקבות השתתפות מאסר; להשפעת המאסר על קיבוע דפוסים שליליים אצל צעירים; ולכך שבגילאים צעירים, סביב גיל 20, יש ליתן משנה תוקף לשיקולי שיקום מתוך תקווה שהנאשמים ישלימו תהליכי התבגרותם וימנעו מלחזור על טעויות העבר.

ב"כ הנאשם עתרה לביטול הרשעתו של הנאשם בהסתמך על המלצות שרות המבחן. באשר להצבעה על נזק מוחשי וקונקרטי בעתידו של הנאשם, טענה הסנגורית, בהפנותה לפסיקה, כי הוכחת פגיעה שכזו היא מוגבלת בשל הגיל הצעיר ועל כן, יש להגמיש מבחן זה.

דין והכרעה

11. המעשה שביצע הנאשם חמור. הוא נטל סכין מטבח, ניגש לחדרה של אחותו, והצביע לכיוונה. חבר משפחה

ששה במקום אמר לנאשם לעזוב את הסכין ומשך אותו מהחדר. הנאשם זרק את הסכין לרצפה, שב לאחותו והיכה אותה בכף ידה. הערכים המוגנים בעבירות אותן ביצע הנאשם הם שמירה על שלומו ובטחונו של אדם; שמירה על שלווה חיו; שמירה והגנה על התא המשפחתי; וביצור תחושת המוגנות האופיינית לבית מגורים.

נסיבות ביצוע העבירות מלמדות כי הנאשם לא הסתפק באקט אלים אחד כלפי המתלוננת. תחילה הצטייד בסכין מטבח וניגש לעבר אחותו המתלוננת. רק בשל התערבות של גורם שלישי, חבר המשפחה - התערבות מילולית שהתבטאה בפניה לנאשם שיעזוב את הסכין והתערבות פיזית שהתבטאה במשיכת הנאשם מן החדר - זרק הנאשם את הסכין לרצפה. פוטנציאל הסיכון שיצר הנאשם עלול היה להתממש אם לא היה נוכח ומתערב אותו חבר משפחה או אם המתלוננת היתה יוזמת מגע עם הנאשם כתוצאה ממצב הלחץ אליו נקלעה, וברי כי לא ניתן לחזות התנהגות קורבן עבירה במצב לחץ ודחק. כאמור, הנאשם לא חדל ממעשיו, חרף התערבות חבר המשפחה, ושב ויצר מגע אלים עם אחותו המתלוננת בכך שהיכה אותה בידה. הנאשם בחר לאיים על אחותו באמצעות סכין בביתה-מבצרה - במקום בו היא אמורה להיות מוגנת ובטוחה - ובכך ערער את תחושת הבטחון האישי שלה. נקל לשער מה היו תחושותיה של המתלוננת עת איים עליה הנאשם באמצעות סכין וכאשר שב ותקף אותה לאחר מכן.

עוד מבחינת נסיבות ביצוע העבירות - הרי שכיום, לאחר שנחשפנו להיסטוריה המשפחתית המורכבת, אנו מבינים כי לא יכוח פעוט אודות בקבוק שתיה הוא שהביא את הנאשם לבצע את המעשים, אלא המניע העיקרי והאמיתי עמוק יותר, ונעוץ ביחסיו המורכבים עם אחותו המתלוננת ותחושות תסכול וכעס מצטברים כלפיה (ראה דברי הנאשם לשרות המבחן בתסקיר מיום 21.3.16), לענין זה השלכה על הערכת הסיכון להישנות עבירות מצד הנאשם ועל השאלה אם ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה בדיון (ראה להלן).

מנגד, בבחינת נסיבות ביצוע העבירות יש להתחשב, לקולא, באלה - הנאשם לא עשה שימוש בסכין וזרק אותו על הרצפה לאחר שנמשך מהחדר על ידי מכר המשפחה; תקיפת המתלוננת היתה ברף חומרה נמוך וכללה מכה בכף היד; המתלוננת לא נזקקה לטיפול רפואי ולא נגרמו לה כל חבלות.

12. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות, כמפורט לעיל, ובמדיניות הפסיקה המוכרת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים.

13. נשאלת השאלה אם יש מקום, במקרה זה, לסיים את ההליך ללא הרשעה - בין אם מכוח סטייה ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, ובין אם מכוח המבחנים המוכרים והידועים להימנעות מהרשעה בדיון. לליבון סוגיה זו נפנה עתה.

14. לאחר שעיינתי בכתב האישום המתוקן, בתסקירי שרות המבחן המפורטים ושמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי לא ניתן לסיים הליך זה ללא הרשעה בדיון וכי יש למקם עונשו של הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם ולהטיל עליו עונש מאסר על תנאי, לצד צו מבחן למשך שנה וחתימה על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע.

15. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד י"ב(3) 337 (1997), שרטט בית המשפט העליון את השיקולים

העיקריים המצדיקים הימנעות מהרשעה. ראשית, על עצם ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם. שנית, סוג העבירה, אותה ביצע הנאשם, מאפשר להימנע, בנסיבות אותו מקרה, מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים (לישום המבחנים ראה רע"פ 5500/12 בבתי נ' מדינת ישראל (3.9.2012); רע"פ 8460/11 גביאו נ' מדינת ישראל (7.5.2012); רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל (12.11.2012)).

משהוכח כי בוצעה עבירה, יש להרשיע, ככלל, את הנאשם, כאשר הימנעות מהרשעה הינה בגדר החריג לכלל -

"על דרך הכלל, משנמצא כי נאשם בגיר ביצע עבירה, מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו, כחלק מהליך אכיפת חוק שוויוני וכחלק מאינטרס ההרתעה... הלכה פסוקה היא כי הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן..." (דברי הנשיאה ביניש בע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ח(4), 869, 876 (2004)).

16. יישום המבחנים שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון על המקרה שלפנינו מביא למסקנה כי לא ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה בדין - הן בהיבט של סוג העבירות, חומרתן ונסיבות ביצוען; והן בהיבט שלא הוכחה פגיעה חמורה, מוחשית וקונקרטית בשיקומו או בעתידו של הנאשם.

מבחינת סוג העבירות, חומרתן ונסיבות ביצוען, הרי שכמפורט לעיל, מדובר באיום באמצעות סכין מטבח; התערבות פיזית ומילולית של גורם שלישי על מנת להביא את הנאשם להפסיק את האיום באמצעות הסכין; פניה חוזרת של הנאשם למתלוננת ותקיפה פיזית שלה; האיום והתקיפה בוצעו כלפי בן משפחה מדרגה ראשונה, בבית המגורים שאמור להיות מוגן ובטוח; הרקע לביצוע העבירות הוא יחסים טעונים ומורכבים עם האחות, כאשר הנאשם חווה כלפיה תחושות תסכול וכעס משך שנים. בנסיבות אלה, וחרף העובדה שהנאשם לא מימש איומו או פגע במתלוננת באמצעות הסכין ותקיפתה, כאמור, היתה ברף נמוך ולא נגרמו לה חבלות - ספק בעיני אם סיום ההליך ללא הרשעה לא יפגע בשיקולי ענישה אחרים, וביניהם הרתעת היחיד, הרתעת הרבים ושיקולי גמול.

17. ואולם, גם אם אניח שחומרת העבירות ונסיבות ביצוען מאפשרות שקילת סיום ההליך ללא הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים, עדיין לא השתכנעתי כי נסיבותיו האישיות של הנאשם - מורכבות ומעוררות אמפטיה ככל שיהיו - והירתמותו לטיפול תרופתי ופסיכיאטרי פרטני, מצדיקים נקיטת צעד חריג ויוצא דופן של הימנעות מהרשעה מקום בו השתכנעתי כי עדיין קיים חשש להישנות ביצוע עבירות מצד הנאשם כלפי אחותו המתלוננת, נוכח משקעי העבר, ומקום שלא הוכחה פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם.

לא התעלמתי מטיעוני הסניגורית הנכבדה, וביניהם - העובדה שהעבירות בוצעו על ידי הנאשם בהיותו כבן 18 ו-4 חודשים, על סף גיל הקטינות, ובהיותו נמנה על קטגוריית ה"בגירים-צעירים" שיש לנקוט כלפיהם בגישה עונשית שונה נוכח השלב ההתפתחותי בו הם נתונים; העובדה שהעבירות בוצעו לפני למעלה משנתיים; התהליך שעבר הנאשם מאז התסקיר הראשון, אשר כלל הירתמות לטיפול תרופתי ושיחות פרטניות עם פסיכולוג קליני; העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי; העובדה שהודה בביצוע העבירות ונטל אחריות; והעובדה שבשל גילו הצעיר לא ניתן להצביע על פגיעה קונקרטית בעתידו ועל כן, יש לרכך מבחן נוקשה זה.

18. יחד עם זאת, וחרף האמור לעיל, סבורני כי קיימת חשיבות להרשעה בדין במקרה שלפניי ולהטלת עונש מאסר על תנאי ולהעמדה בצו מבחן - כאמור, ברקע ביצוע העבירות יחסיו הטעונים והמורכבים של הנאשם עם אחותו המתלוננת, יחסים המלווים בתחושות כעס ותסכול מצד הנאשם כלפיה, תחושות שעדיין מלוות את הנאשם; הנאשם עבר לגור יחד עם אביו ועם אחותו המתלוננת, כאשר הוא דחה הצעת שרות המבחן למצוא לו מסגרת מגורים חוץ ביתית על מנת למנוע חיכוך בינו לבין אחותו; חרף הטיפול התרופתי והפרטני, דיווח שרות המבחן על ארוע אלימות נוסף בו היה הנאשם מעורב - אך לאחרונה - כאשר על רקע ויכוח עם אמו צעק עליה וזרק את הטלפון הסלולרי לעברה - כל אלה מלמדים כי עדיין נשקפת מהנאשם רמת סיכון מסוימת כלפי המתלוננת ובני המשפחה האחרים; הוסף לכך את העובדה כי על פי שרות המבחן גם בני המשפחה אינם מודעים באופן מלא למצבו הנפשי וחסרים יכולת להוות עבורו גורמי תמיכה והכלה, והרי שקיים סיכוי שאינו מבוטל ל"התנגשות" נוספת בין הנאשם לבני משפחתו, סיכון בגינו יש להטיל ענישה מציבה גבולות.

19. זאת ועוד, כאמור, מעבר לעובדה שהרשעה בדין, באופן כללי, עלולה לפגוע באפשרויות העסקה כאלה ואחרות, הרי שבענייננו מדובר בנאשם שמתכוון להשלים בגרויות, טרם רכש לעצמו מקצוע ונכון לעכשיו אינו עובד. בנסיבות אלה, אף לא הוכחה בעניינינו "אפשרות" לפגיעה חמורה בעתידו, אף אם איעתר להצעת הסניגורית להחיל מבחן "מרוכך" (וראה לאחרונה ע"פ 8215/16 **יצחק נ' מדינת ישראל** (29.3.17) בפיסקאות 13-14, על נסיבותיו המיוחדות של המקרה שם).

20. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חודשיים מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות עבירת איומים ועבירה של החזקת סכין או אגרופן למטרה לא כשרה.

ב. אני מחייב את הנאשם לחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע וזאת למשך שנתיים מהיום. ההתחייבות תהא על סך 2,500 ₪. לא יחתום הנאשם על התחייבות כאמור יאסר למשך 5 ימים.

ג. אני מעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה מהיום ועל הנאשם לעמוד בקשר עם שרות המבחן בתקופה זו ולהישמע להוראותיו.

מובהר לנאשם כי במידה ויפר את צו המבחן יהא רשאי בית המשפט לגזור את דינו מחדש.

עותק מגזר הדין יועבר לשרות המבחן.

זכות להגשת ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ז, 06 אפריל 2017, בנוכחות ב"כ המאשימה, עו"ד אנה גורליניק, הנאשם ובאת-כוחו.

